

ŞİFA ARAYAN

Kenan YUSUF

Hüzünlerimin ardındaki zemini oluşturan kederlerin hoyratlığıyla başa çıkabilmek için çareyi dostta bulmuştum gene. Döne döne kazıklanıp durduğum durağa varan ayaklarıma lanet ettim.

Ben dünyayı yadsıdıkça, o beni bataklığın ısrarıyla kendine niye çekiyor ki dedim.

Durup durup ona sırt çevirmelerinden olmasın, dedi. Sen kendine değme surlardan daha heybetli parmaklıklar inşa etmişsin. Neredeyse göğedecek bir hapishaneye kapatmışsın ruhunu. Hem çevrende olup biten gerçekliği görmek niyetindesin hem de dışarda kalmak istiyorsun. Bu da seni kendine yabancılaştırıyor, dedi.

Beni kendime siz yabancılaştırdınız, sen bile en büyük kazığı atmadın mı bana deyince yine mi eski defterler deyip kalktı masadan. Masa da onunla kalkıp gitti zaten. Sonra gözyaşlarım gitti ardından, sonra da ışıklar. Sabah uyandığımda meyhanede sere serpe uzanmış olarak buldum kendimi. Her yerim tutulmuş, taş kesilmiştim ve bir serseriden farkım yoktu. Sonra bir sela sesiyle irkildim. Sarhoş hâlime bakmadan şadırvana doğru yanaştım yıkadım yüzümü. Yıkadıkça çıkmadı karası yüzümün. Lakin o sela yıkadı ruhumu karalarını, çitiledi ve astı rüzgârın dallarına. Bir ruh ancak rüzgârın dalına asılası değil mi zaten?

Gitmek vakti dedim içimden, yine yollar gördüm gözümü kapatınca. Gitmek vakti derviş dedim ve güldüm kendime. Bizim Yunus'u andım. Şiirini söyledim, yoldaşığa çağırdım hadsizliğimle. İçime bir ferahlık doğdu, ayaklarıma derman geldi ve yürüdüm. Söylenip durdum yine de. Hem düşmandan hem dosttan ama en çok da dosttan göreceğimi gördüm. Burada kalmak ziyarı demek zaten ömrün. Arkana bile bakma zira her akşam göğ-

süme yaslanıp duran bir kahırdır artık. Geceleri temelli bıçaktır, her sabah ayrı gurbet.

İstemediğim yolları yürümeye mecbur hissetmem için bir neden kalmadı geriye, bir kimse de. Lakin bu gitmeler şifa mı sana derviş?

Gidip vardığım yerlere de gurbeti götürmekten alıkoymadım kendimi. Nerede eyelensem baktım ki benden evvel çömelmiş sıkıntılarım. Ardımda onları da koyamadıktan gayrı ne anladım ben bu gitmelerden? Izdırıp hamallığı değil mi bu çırpınış? Yüzüm eğik türlü yenilgiler mi taşımak benim uğraşım.

Kan ter içinde tepeyi aşarken vadide bir han gördüm. Ayın şavkı karanlığı seyreltirken yolu bulup vardım kapısına. Bir oda istedim lakin yok dediler önce. Sonra hâlime acıyıp bir dervişin boş odasını verdiler tek geceliğine. Ay; o gece, o denli heybetliydi ki odanın penceresinden içeri düşecek sanırdınız. Mumun titrek alevi kendini aydınlatmaya yetmezken ay yüzüme doğmuş gibiydi. Ellerim istemsizce semaya yöneldi ve dudaklarımda ona eşlik etti: Ey adımı bağışlayan! Bana bir yol göster doğru olsun. Değil mi ki tüm yolları kaderin, bir sebep içindir. Bana bir sebep ver ya rabbelalemin!

Sonra o ana kadar görmediğim bir saz ilişti gözüme. Belli ki dervişin saziydi. Odanın en az ışık gören duvarında asılı beni seyrediyordu. Usulca aldım elime. Bir saz, en az iki dost eder derler. Az bile derler. Bir iki türkü derken ciğerimde biriken sızı; havadan daha hafif hâle gelip süzüldü, yükseldi göğe. Söyledikçe ne tasa kaldı ne gurbet. Gün ettim geceyi. Ben vurduğça teline söyledi oyma kestane. Neler demedi ki?

Sonra dalmışım. Bir yağmur uzandı yüzüme, bir kapı açıldı. Hem o sokağı hem o şarkıyı yeniden koştum. Koştukça çatladı kalbimin taşları. Sonra bir yağmur daha... ve göynüdü içim. El yordamıyla tanıdım düştüğüm kaldırımları ve kalktım yeniden. Bir ceylanın düştüğü gibi değil amma. Bir babanın kalktığı gibi düştüğü yerden... ama yine de sönmedi yaşamak yangını. Anam hep yan derdi. Yan ama besmelesiz içme o suyu.

Sonra bir kitap geçti elime. Bütün okumaların onu anlama uğraşı olduğu kitap. Kendimi kitaba karıp hakikate heves ettim. Kelime atlamadım, yutmadım bir harf bile, yummadım gözlerimi dahi. Beni sarhoşlayan şeylerden azade oldum ve gitti düşümdeki karaltı.

Yol bana, saz bana, kitap bana şifa oldu.

Boz bulanık bakışlarım, ipek bir sığınak oldu.

Gök bana, ağaç bana, kuş bana, toprak bana ayna oldu.